

Lajost a nyíltan németbarát Werth Henrikkel váltották föl a honvédvezérkar élén. December 10-én az önálló gondolkodású Kánya helyébe Csáky Istvánt nevezték ki külügyminiszternek, aki azonnal és minden habozás nélkül kijelentette: az ő vonala „azonos minden tekintetben a Róma–Berlin-tengely politikájával”⁴¹.

Imrédy késlekedés nélkül látott neki programjának megvalósításához. Újbóli kinevezésének napján a minisztertanács ülésén és a kormánypárti vezérek összejövetelén körvonalazta terveit. Nyíltan beszélt arról, hogy a törvényhozás munkájának meggyorsítása végett szükséges az alkotmány módosítása,⁴² és kifejtette, hogy kívánatos meggyorsítani a földreform-program előkészületeit is. Mindkét ülésén közölte, hogy „revideálta” korábbi álláspontját a zsidókérdésben. Ellentétben azzal, amit Kaposvárott mondott, most már arról beszélt, azt magyarázta, hogy újabb zsidótörvényt kell hozni. A saját pártja csakúgy, mint a parlament, szívvel-lélekkel támogatta őt, és így nem ütközött akadályba a program megvalósítása. A berlini magyar követ, Sztójay Döme útján nyomban tájékoztatta a Harmadik Birodalom vezetését, hogy Magyarország mostantól fogva nyíltan tengelybarát politikát fog folytatni. S abból sem csinált titkot, hogy a zsidókérdés kezelésében szintén a Birodalom nyomdokaiba kíván lépni.

A minisztertanács december 12-i ülésén felvázolta a tervezett második zsidótörvényt. A törvényjavaslat szövegét ketten készítették el: Antal István, az igazságügyi minisztérium államtitkára, és Teleki Pál vallás- és közoktatásügyi miniszter. Teleki fogalmazta a törvénytervezet bevezetőjét. A tervezet „A zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról” címet viselte, és 1938. december 23-án került a parlament elé. Tasnádi Nagy András igazságügy-miniszter volt az előadója (lásd az 5. fejezetet). Előzőleg, december 7-én Bartha a kötelező katonai szolgálatról terjesztett be törvényjavaslatot, jogi alapot óhajtván teremteni a kötelező munkaszolgálat bevezetéséhez (lásd a 10. fejezetet).

Imrédynek már nem adatott meg, hogy hivatalában legyen, amikor javaslata törvényerőre emelkedik. A sors iróniája, hogy közvetve a zsidókérdésbe bukott bele. Politikai ellenfeleit módfelett aggasztották diktatórikus törekvései, s nem kevésbé tengelybarát külpolitikájának esetleges következményei, kapóra jött hát nekik, amikor rájöttek, hogy családjának felmenő ágán zsidó beütés van. A családfát Rassay Károly és gróf Sigray Antal, a liberális, illetve legitimista párt vezetői vizsgálták meg. A „foltot” bizonyíthatóan arra próbálták felhasználni, hogy megzsarolják a miniszterelnököt, s olyan választás elé állították, hogy vagy visszavonja a második zsidótörvény tervezetét, vagy lemond kormányfői tisztéről (ez a budapesti Imrédy-perben derült ki 1945–46-ban). Imrédy azonban nem engedett a zsarolásnak; ekkor egy magas rangú rendőrtiszt utazott Német-